

mindre Producenter med en eller nogle faa Dritler om Ugen maa sælge Smørret nogle Øre under Noteringen, hyppigst fordi Smørret fra Tid til anden mangler Ensartethed og Finhed. Men Mængden af saadant Smør, som kommer i Handelen, bliver stadig mindre, idet Herregaardene ophøre med at drive selvstændigt Mælkeri, eller Smørret søges solgt direkte til Forbrugerne.

Tysklands Kjødproduktion.

Ved *Rudolf Schou.*

I det officielle tyske Blad »Reichsanzeiger« findes i Oktober et meget interessant Uddrag af en Afhandling af Direktøren for det kejserlige statistiske Bureau, Dr. von Scheel, i et Værk, som er udgivet af det nævnte Bureau om: »Det tyske Folk ved Slutningen af det 19de Aarhundrede«.

Vi skulle heraf gjengive Omtalen af Tysklands Kjødforsyning. Dr. von Scheel udtaler, at der ikke findes Adgang til nøjagtig Oplysning om Kjødforbruget og Kjødproduktionen i Tyskland, idet man ikke af Kvægtællingerne kan udfinde Slagtingernes Størrelse. Forfatteren er derfor gaaet ud fra Kvægstyrkens Forhold til Indbyggerantallet og begynder sine Undersøgelser med Aaret 1883 (det første Aar, i hvilket Oplysninger gives om levende Vægt).

Der fandtes pr. 100 Indvaanere af:

	1883	1892	1897
Hornkvæg	34.5	35.5	35.4
Svin	20.1	24.6	27.3
Faar	42.0	27.5	20.8

Regner man efter Kvægstyrke (1 Stykke Hornkvæg = 4 Svin = 10 Faar), finder man af stort Kvæg pr. 100 Ind-

vaanere: 1883: 43.7 — 1892: 44.4 — 1897: 44.3. Kvægstyrken er altsaa relativt uforandret siden 1892. Af Tællingen 1892 fremgaar, at den levende Vægt er blevet forøget siden 1883, og der er Grund til at antage, at den stadig er i Fremgang.

Ungkvæget er i procentvis Fremgang, hvilket fremgaar af nedenstaaende Tabel:

		1883	1892	1897
pCt. af Hornkvæget var under $\frac{1}{2}$ Aar		10.4	10.7	11.2
pCt. - Svinene	— — 1 —	77.5	77.0	81.5
pCt. - Faarene	— — 1 —	23.4	27.8	28.4

Dyrene slagtes altsaa i en yngre Alder, hvorved Slagtevægten bliver mindre; denne Formindskelse udjævnes dog vist ved den hurtigere Omsætning af Dyrene. Med disse Oplysninger som Udgangspunkt finder man, at Forholdet imellem Kvægstyrken og Befolkningmængden er uforandret, at Gjennemsnitsslagtevægten er blevet større og at Omsætningen af Kvæget gaar hurtigere, hvoraf man kan slutte, at Landets Forsyning med indenlandsk Kjød ikke er ringere end for 20 Aar siden, maa- ske snarere lidt rigeligere, dog kun under den Forudsætning, at Forbruget pr. Indvaaner er det samme.

Ved Undersøgelsen af Forbruget maa man tage Hensyn til Befolkningens Sammensætning, idet man sikkert kan gaa ud fra, at Kjødforbruget er større hos Bybefolkningen end hos Landbefolkningen og større hos industrielle Arbejdere end hos Landbrugsarbejdere. Bybefolkningen udgjorde i 1895 50 pCt. af den hele Befolkning imod 41 pCt. i 1880, ligesom ogsaa Antallet af Personer, som ernæres af Industrien i Modsætning til af Landbruget, er steget i samme Forhold. Herved er Kjødforbruget steget, og den stigende Arbejdsløn har haft samme Virkning.

Det viser sig da ogsaa, at Indførslen fra Udlandet af Kvæg og Kjød er stigende. Beregner man Ind- og Udførselstallene til en Enhed, finder man en Overskudsindførsel pr. Indvaaner af 2.6 Kgr. Kjød i 1891, 3 Kgr. i 1892,

2.3 Kgr. i 1893, 3.1 Kgr. i 1894, 2.1 Kgr. i 1895, 1.4 Kgr. i 1896, 1.7 Kgr. i 1897, 2.2 Kgr. i 1898 og 2 Kgr. i 1899. Tyskland vil altsaa ikke være i Stand til at dække sit Kjødfordbrug, men behøver vedvarende Tilførsel fra Udlandet.

Hr. von Scheel anslaaer Kjødfordbruget pr. Hoved til 40 Kgr. I Kongeriget Sachsen, hvor der er almindelig Kjødkontrol, kan Fordbruget angives nøjagtigt; det har været i 1899: 15.7 Kgr. Oxekjød og 28.5 Kgr. Svinekjød = 44.2 Kgr. pr. Hoved imod 41 Kgr. i 1898, 1897 og 1896 og 37 Kgr. i 1895. Selv om man regner med de laveste Tal, vil Tyskland behøve 5 pCt. af sit Kjødfordbrug fra Udlandet. Til Kjødfordbruget maa lægges Fordbruget af Fedt; Indførselsoverskudet heraf udgjør i de senere Aar $2\frac{1}{2}$ —3 Kgr. pr. Hoved.

Heraf fremgaar, at Tysklands Landbrug — til Trods for dets forøgede Produktion — ikke formaar at producere Kjød i Forhold til Befolkningens Stigning, og at der fremdeles kræves Tilførsel fra Udlandet af $\frac{1}{20}$ af Fordbruget.

Ad andre Veje er Statskonsulent Arup (se Nationaløkonomisk Tidsskrift 1900, Side 20 og følg.) kommet til samme Hovedresultat.
